

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací vyhověl po ústním neveřejném líčení odvolání zástupce advokátní komory ze zprošťujícího nálezu kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 20. června 1931, a uznal obviněného Jana S-a vinným kárným přechinem porušení povinnosti povolání, jehož se dopustil tím, že svému koncipientovi Dr. Aloisu L-ovi trpěl, že provozoval praxi jako samostatný obhájce ve věcech trestních, ač mu to bylo výborem advokátní komory zakázáno. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

Pokud jde o obviněného Jana S-a, napadá odvolání právem výrok kárného nálezu, jímž byl tento obviněný zproštěn z obžaloby, že svému koncipientu Dr. L-ovi trpěl provozování praxe samostatného obhájce ve věcech trestních, ač to bylo výborem advokátní komory zakázáno. S hlediska povinností, uložených příslušníkům stavu advokátského jich stavem, bylo již v základě pochybeno, že obviněný, přijav do své praxe Dr. L-a jako kandidáta advokacie, dovolil mu, by současně provozoval praxi jako samostatný obhájce ve věcech trestních, k čemuž byl L. ovšem jinak vzhledem k dekretu presidia vrchního zemského soudu v Brně ze dne 4. července 1927 oprávněn. Zakázal-li proto výbor moravské advokátní komory přípisem ze dne 26. srpna 1927 obviněnému za účelem odstranění onoho nepřipustného stavu vysílati Dr. L-a k trestním přelíčením u okresního soudu v B. s výjimkami v usnesení tom obsaženými, byl obviněný povinen příkazu toho poslechnouti a Dr. L-ovi jeho činnost, pokud se nesrovnávala s oním přípisem, nejen okamžitě zakázati, jak za to má napadený kárný nález, nýbrž i postarati se o skutečné provedení zákazu a případné jeho neuposlechnutí Dr. L-em ohlásiti výboru advokátní komory za účelem případných dalších kroků. To se však nestalo. Vždyť podle kárného nálezu se obviněný nejen nepostaral, ba ani nepokusil o to, by Dr. L. onoho zákazu uposlechl, nýbrž dokonce podle svého vyjádření ze dne 23. září 1927 stožnil se se stanoviskem Dr. L-a a praxi samostatného obhájce mu nadále trpěl. To ostatně vyplývá i z jeho odvolání ze dne 7. července 1927, kde obviněný výslovně uvádí, že Dr. L-ovi přikázal likvidovati kancelář a, že Dr. L. vystupoval u okresního soudu v B. ve věcech, jež jemu byly svěřeny jako obhájci, až do 23. listopadu 1927. Z toho jest tedy patrné, že obviněný výbec ani nezakázal s okamžitým účinkem Dr. L-ovi další samostatné zastupování v trestních věcech u okresního soudu v B., jak to kárný nález předpokládal. Tím ovšem nesplnil obviněný příkaz výboru advokátní komory ze dne 26. srpna 1927, čímž byl zmařen účel přípisu toho, t. j. okamžité zastavení činnosti Dr. L-a jako samostatného obhájce, pokud byl též koncipientem obviněného. Právem spatřuje odvolání v tomto jednání provinění se proti povinnostem povolání a bylo mu proto v tomto směru vyhověti.

Čís. 146 dis.

Čest a vážnost stavu advokátního ukládá advokátu za povinnost, by se vystříhal všeho, co by mohlo vrhnouti na jeho osobu podezření nebo dojem nereelního jednání nebo dokonce účasti na trestném činu jiné osoby.

Poškození cti a vážnosti stavu, nešetřil-li advokát, přijímaje částečné placení svého zažalovaného palmáru od klienta jím a jinými věřiteli exekvovaného, náležité opatrnosti, čímž vzbudil dojem, jakoby sám měl účast na maření exekuce, jehož se klient dopustil.

Kárná rada může se odchýliti od odkazovacího usnesení ve zjištění způsobu a míry účasti obviněného co do předmětu obvinění a v právním posouzení jeho jednání.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1932, Ds I 21/32.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl v neveřejném zasedání odvolání obviněného z nálezu kárné rady pro advokáty a kandidáty advokacie z 1. června 1931, pokud jím byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem poškození cti a vážnosti stavu, mimo jiné z těchto

důvodů:

Bezpodstatná jest výtká zmatečnosti nálezu, že obviněný byl v odkazovacím usnesení žalován pro jiný čin, než byl odsouzen, že kárný skutek pod 1. v odkazovacím usnesení uvedený nebyl vůbec vyřízen výrokem zprošťujícím, a že čin uvedený v odstavci 2. odkazovacího usnesení byl jiným způsobem kvalifikován, při čemž se kárná rada prý neoprávněně uchýlila od obžaloby. Nehledíc k tomu, že nevyřízení odkazovacího usnesení v určitém směru rovnalo by se, jak odvolatel na jiném místě sám naznačuje, zprošťujícímu výroku, proti němuž by obviněnému nepřislušelo odvolání (§ 47 čís. 1 kárn. stat.), a překročením obžaloby (uchýlením se od obžaloby) bylo by jen, kdyby byl obviněný odsouzen pro jiné činy, než pro které bylo podle § 29 kárn. stát. usneseno provést kárné řízení, a které mu byly podle § 33 druhý odstavec kárn. stat. oznámeny jako důvody obvinění, přehlíží odvolatel, že se kárná rada odchýlila od odkazovacího usnesení jen ve zjištění způsobu a míry účasti obviněného co do předmětů obvinění, uvedených v odkazovacím usnesení pod 1. a 2. a v právním posouzení jeho jednání. K takovému odchýlnému zjištění a k právnímu posouzení byla kárná rada podle § 39 druhý odstavec kárn. stat. oprávněna. Odsuzující výrok napadeného nálezu nešel přes obvinění vytčená v odkazovacím usnesení, o nichž se obviněný obsírně vyjádřil. Bylo proto zamítnouti odvolací návrh na doplnění napadeného nálezu v tom směru, že se obviněný zprošťuje z kárného přečinu, naznačeného v odst. 1 odkazovacího usnesení ze dne 7. dubna 1930.

Právním vyslovila kárná rada, že čest a vážnost advokátního stavu ukládá advokátu za povinnost, by se vystříhal všeho, co by mohlo vrhnouti na jeho osobu podezření nebo dojem nereelního jednání, tím spíše podezření nebo dojem z účasti na trestném činu jiné osoby. Přijal-li obviněný, jak zjištěno, od Marie V-ové 2.500 Kč, ačkoliv, jak sám jako svědek potvrdil, věděl o tom, že proti V-ové byly vedeny exekuce na nábytek a že mu V-ová 2.500 Kč zaplatila z peněz stržených za nábytek, stačilo, jak kárná

rada právem usoudila, šetření nejmenší opatrnosti s jeho strany, by si uvědomil, že z takového zdroje nesmí se dáti uspokojiti a že by mohlo vzniknouti podezření, že má na tomto nedovoleném jednání V-ově účast. Při tom je se stanoviska kárného lhostejno, že zákon nezná kulposní účastenství na trestném činu ve smyslu § 5 tr. zák. Že jednání obviněného, příjem (a ponechání si) peněz za zjištěných okolností vzbudilo skutečně onen dojem u soudu a pohoršení proti advokátu u osob při líčení přítomných, napadený nález zjišťuje. Za zjištěných okolností byl by advokát dbalý cti a vážnosti stavu šetřil náležitě opatrnosti a nebyl by převzal a si ponechal peníze mu zaslané, by nevzniklo ani zdání, že jednání to není bezvadné. Neučiniv tak, prohřešil se obviněný proti své povinnosti stanovené v § 10 odst. druhý adv. ř.

Čís. 147 dis.

I pouhé udělení rady je úkonem zastoupení ve smyslu §§ 9 odst. 1 a 10 odst. 1 adv. ř.

Porušení povinností povolání může se advokát dopustiti též z nedbalosti (zanedbáním povinné péče), najmě podpisem podání sepsaného jeho kanceláří beze zkoumání jeho obsahu; toto porušení povinností povolání může se sbíhati i s poškozením cti a vážnosti stavu.

Porušení povinností povolání a poškození cti a vážnosti stavu, spolupůsobil-li advokát za úplatu při směnečné transakci za podezřelých okolností, a dopustil-li, aby jeho kancelář podala trestní oznámení (jež sám podepsal) proti osobě, které v téže věci dříve udělil radu a ač byl přesvědčen, že se osoba ta žádného trestného činu nedopustila.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1932, Ds I 23/32.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl v zasedání neveřejném, slyšev generálního prokurátora, odvolání obviněného z výroku o vině z nálezu kárné rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Čechách ze dne 25. února 1932, pokud jím byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem porušení povolání a poškození cti a vážnosti stavu.

Důvody:

Odvolání směřující proti výroku o vině není opodstatněno. Pokud jde o čin uvedený v napadeném nálezu pod a), vytýká odvolání neprávem, že kárná rada vychází z nesprávného předpokladu skutkového. Kárná rada zjistila na základě výsledků průvodního řízení právem, že Zikmund G., kterého obviněný znal jako osobu nemajetnou, nevalné pověsti a pochybné povahy, přivedl Františka K-a, jenž měl G-ovi, klientovi obviněného, podepsati několik směnek, do kanceláře obviněného, že se K. ptal obviněného v nepřítomnosti G-a, jaké následky mohou nastati, podepíše-li G-ovi směnky, ačkoliv mu nic nedluhuje, že obviněný jednal s K-em jako se svým klientem a jako jeho rádce a K-ovi na jeho dotaz odpověděl, že v nej-